

Skarga wniesiona w dniu 19 grudnia 2014 r. – Parlament Europejski/Rada Unii Europejskiej**(Sprawa C-595/14)**

(2015/C 138/36)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Parlament Europejski (przedstawiciele: F. Drexler, A. Caiola i M. Pencheva, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Rady 2014/688/UE z dnia 25 września 2014 r. sprawie poddania 2-(2,5-dimetoksy-4-jodofenilo)-N-(2-metoksybenzylo)etyloaminy (25I-NBOMe), 3,4-dichloro-N-[(1-dimetyloamino)cykloheksylometylo]benzamidu (AH-7921), 1-(1,3-benzodioxyl-5-yl)-2-pirolidyno-1-ylpentan-1-onu (MDPV) i 2-(3-metoksyfenilo)-2-(etyloamino)cykloheksanonu (metoksetaminy) środkiem kontroli ⁽¹⁾;
- utrzymanie w mocy skutków wywoływanych przez decyzję wykonawczą 2014/688/UE do czasu zastąpienia jej przez nowy akt przyjęty w zgodzie z obowiązującymi wymogami;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu swej opartej na art. 236 TFUE skargi Parlament podnosi dwa zarzuty.

Pierwszy z nich dotyczy przyjęcia przez Radę podstawy prawnej uchylonej z chwilą wejścia w życie traktatu z Lizbony; z tego względu zaskarżona decyzja opiera się jedynie na prawie wtórnym, co jest, zgodnie z orzecznictwem Trybunału, niezgodne z prawem.

Drugi zarzut dotyczy zastosowania przez Radę przy przyjmowaniu decyzji 2014/688/UE nieprawidłowej pod względem prawnym procedury. Parlament nie brał udziału w postępowaniu prowadzącym do jej przyjęcia. Na tej podstawie twierdzi on, że zaskarżona decyzja została przyjęta z naruszeniem postanowień traktatowych i istotnych wymogów proceduralnych.

W przypadku gdyby Trybunał zdecydował się stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji, Parlament uważa, że właściwym byłoby, aby, w ramach przysługujących mu uprawnień dyskrecjonalnych, Trybunał utrzymał zgodnie z art. 264 akapit drugi TFUE w mocy skutki wywoływane przez zaskarżoną decyzję do chwili zastąpienia jej przez nowy akt przyjęty w zgodzie z obowiązującymi wymogami.

⁽¹⁾ Dz.U. L 287, s. 22.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nejvyšší správní soud (Republika Czeska) w dniu 13 stycznia 2015 r. – Český rozhlas/Odvolací finanční ředitelství**(Sprawa C-11/15)**

(2015/C 138/37)

Język postępowania: czeski

Sąd odsyłający

Nejvyšší správní soud

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Odvolací finanční ředitelství

Druga strona postępowania: Český Rozhlas

Pytanie prejudycjalne

Czy działalność nadawcza w sektorze państwowym, finansowana z obowiązkowych opłat ustawowych, w ustalonej prawem wysokości, pobieranych od właścicieli i posiadaczy odbiorników radiowych, jak również od osób posiadających inny tytuł prawny do ich użytkowania, może być uznawana za „dostawę usług świadczoną odpłatnie” [świadczanie usług dokonywane odpłatnie] w rozumieniu art. 2 ust. 1 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG⁽¹⁾ w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoczona podstawa wymiaru podatku, które powinno być zwolnione z podatku VAT na podstawie art. 13 ust. 1 lit. g) tej dyrektywy, czy też jest to działalność niekomercyjna, która w ogóle nie podlega opodatkowaniu podatkiem VAT w myśl art. 2 szóstej dyrektywy, i do której zastosowanie ma z tego względu art. 13 część A ust. 1 lit. q) tej dyrektywy?

⁽¹⁾ Dz.U. 1977, L 145, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht München (Niemcy) w dniu 21 stycznia 2015 r. – Josef Plöckl/Finanzamt Schrobenhausen

(Sprawa C-24/15)

(2015/C 138/38)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Finanzgericht München

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Josef Plöckl

Strona pozwana: Finanzamt Schrobenhausen

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 22 ust. 8 i art. 28c część A lit. a) akapit pierwszy i lit. d) szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG⁽¹⁾ z dnia 17 maja 1977 r. zezwalają państwu członkowskiemu na odmowę zastosowania zwolnienia z podatku w związku z dostawą wewnątrzspółnotową (tutaj: przemieszczeniem wewnątrzspółnotowym), jeżeli dostawca wprowadził nie podjął wszelkich rozsądnych środków w odniesieniu do wymogów formalnych związanych ze wskazaniem numeru identyfikacji do celów podatku od wartości dodanej, jednakże nie istnieją konkretne przesłanki oszustwa podatkowego, towar został przewieziony do innego państwa członkowskiego, a także spełnione są pozostałe przesłanki zwolnienia z podatku?

⁽¹⁾ Szósta dyrektywa Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoczona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1 z późn. zm.).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Giustizia Amministrativa per la Regione siciliana (Włochy) w dniu 22 stycznia 2015 r. – Pippo Pizzo/CRGT srl

(Sprawa C-27/15)

(2015/C 138/39)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Giustizia Amministrativa per la Regione siciliana